

השם העצמי וההתחלקויות.

צו

הנוהג הרחבני בונה כל אחד ואחד לעצמו בקרבנו. כל תכונת ההקשבה אינה כי אם הכשרה לבנין הנצחתי העצמי של היחיד. כל מרכז התורה הוא הפסוק של שמו הפרטי. זהו כל כובד הדין, כל עומק השאלה, כל איום האחריות. כל חיבוט הקבר.

ויש אשר הקשבתו היא כל כך מפלשה, עד שאובד הוא את הריכוז העצמי, יודע הוא שמות רבים, רק את שמו שכתה, ולא ידע, או כל עמלו קריק הוא, ואין לו תקנה כי אם על ידי ערפת און כבירה, שמועטו מכל הקשבה. ואחרי ההירוס הגדול הזה, החרשות, שהוא איבוד כללי, חרשו גותן לו דמי כולו, הוא שב ומתחדש בצורה חדשה, תתהפך כחמר הותם. ויחיצבו כמו לבוש.

רוי הרונים של פעושות פדי הפרו תורתך, חיווק לבן של רשעים ונעילת דלתי תשובה מהם, זהו עומק החסד, המיית הרחמים העליונים מעל כל גבוץ.

אבל כמה רע ומר הוא צער גלגול יצירה וה איבוד כל הזכנית הקדמוניה והתחדשות האופי בשנים חדשות, אפר הזח כמות רגלי צדיקים, ומדרס לכל היקום, ומעמקים התמיים הללו, עולם הדש מתכוננו, אספ המץ, ברוך עמי מצרים ומעשה ידי אשור, מבני בניו של המן, פמדו תורה בבני ברק.

הנהת תבוא הגאולה, גאולת הכלל וגאולת הפרט. הרוח הפנימי יצא ממחבואו, יעמד על בסיסו העצמי, יוכר ימים מקדם שנות עולמים.

וּבְנֵי אֲשִׁיחָה וַיְחַפֵּשׂ רוּחִי, יַחֲפֵשׂ וַיִּמְצָא, בְּנֵר ד' נִשְׁמַת אֲדָם יַחֲפֵשׂ, וּמַתְּשִׁבְתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הַקְּדוּמַת לְכַל. הַאִיר בְּרֵאשִׁית עוֹ מִקּוּרָה עַל כָּל אוֹתוֹתֶיהָ שֶׁל חוּרָה. הֵן עַם לְבִיָּא יִקּוּם וְכֹאֲרֵי יִתְנַשֵּׂא, הַנְּנִי פוֹתַח אֶת קַבְרוֹתֵיכֶם עִמִּי, וְהַבְּאֵהנִי אֲתֶכֶם אֶל אֲדַמַת יִשְׂרָאֵל, וְנִתְנִי רוּחִי בְכֶם וְחַיִּיתֶם, לְשַׁעֲבֵר חוּרָה נִתְתִּי בְכֶם, לְעֵתִיד חַיִּים אֲנִי נוֹתֵן לְכֶם. נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל, מִקּוּרָה שֶׁל חוּרָה, תִּמְצָא אֶת עֲצֵמָה, וּבִמְצָאָה אֶת עֲצֵמֵיכֶם, יִתְנַצְצוּ לְפָנַי כָּל אוֹתוֹתֶיהָ שֶׁל חוּרָה. בְּתַפְאֵרַת וַיּוֹ חַיִּים שְׁלֵהֶם, וַיִּקְרָא בָהֶם שֵׁם עוֹלָם, שֵׁם הַדָּש אֲשֶׁר מִי ה' יִקְבְּנוּ.

מוחה צפיית ישועת הכפל יאר אור הפירס, שאין בו אלא מה שבכפל, והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלם.